Ч. 1. Второк 17 (4) сїчня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полуднн.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Запрошенє до передплати.

В сїм роцї розпочинами двайцять перший рік нашого видавництва. Не потребуємо покликувати ся на то, яку за сей час „Народна Часопись“ зробила прислугу нашій суспільности. Се знають і уміють певно оцїнити всї наші Вп. Передплатники і Читачі. Скажемо длятого, що як доси так і на будуче буде „Народна Часопись“ трудити ся дальше в тім самім напрямі, а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публицї подавати як найобильнїйший і як найдобірнїйший материял не лиш із суспільного і полїтичного житя, але також із всїляких піль людского знаня. Длятого звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись, а приєднували їй прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись“ буде й в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси, а іменно:

Для львівских передплатників в аґентиї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для передплатників на провінциї в ц. к. Старостах:

на цїлий рік	К 4·80 с.
на пів року	„ 2·40 „
на чверть року	„ 1·20 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адмінїстрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цїлий рік	К 10·80 с.
на пів року	„ 5·40 „
на чверть року . . .	„ 2·70 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Голос ческого полїтика про становище ґр. Туна. Справи заграничні у французкій палаті послів.

Соймовий справоздавець „Narod. List-ів“ мав розмову з дуже визначним ческим полїтиком — як здогадують ся, з дром Скардою — і в тій розмові розбирав з ним спільно цїлий хід угодових заходів від жовтня 1910.

Ческий полїтик цїлу вину, що угодові конференциї розбили ся, звалює на послів нїмецких. Пороблені досьвіди відбирають єму надію в успішний дальший хід до тої степени, що навіть не вірить, аби дальші угодові переговори розпочали ся по Великодни.

Однако найбільше занятя обудили дальші слова ческого полїтика, дотикаючі справи покликаня ґр. Туна на становище ческого намістника.

Той полїтик говорив: Що гр. Тунови жертвують становища намістника, то загально звістна річ. Однако доси не дасть ся рішучо сказати, чи гр. Тун приймив предложенє. Також невідомо точно, які услівя ставить ґр.

СПЕКУЛЯЦИЯ ДЖОНА ОСБЕРНА.

Сьміховинка.

(З нїмецкого — Фридриха Тіме).

Міс Еллен Доннет була дуже пильна.

Можна бути дуже пильною і дуже молодою. Міс Еллен не була вже дуже молода. Мала якраз ще тілько молодости, кілько при трийцять і чотири роках можна з неї сподївати ся.

Можна також бути дуже пильною і дуже хорошою. Міс Еллен не була дуже хороша — навіть і не хороша. Голова у неї була трохи гранчаста, ніс кінчастий, майже імпертинентно кінчастий, волосє рідке русяве, горішну губу вкривав маленький заріст нагадуючий вусики. До того ще була она високого стрункого росту, худощава, з гранчастими ліктями і плечами.

Але можна бути й не молодою і не хорошою, але мимо того всего таки дуже миленькою. Але міс Еллен не була анї миленька анї також немиленька. Поправдї сказавши, не була ніяка. Говорила лиш то, що мусїла, була рукою без душі, знаменито функціонуючий автомат.

Так бодай здавало ся і такою була она догідна свому принципалови. Чи она при тім мала ще якусь приватну душу і якийсь приватний характер — що то єго обходило або єго інтерес та й ті великі грубезні книги, в котрі її перо від рана до вечера записувало правильно тоті самі букви і лінії?

Міс Еллен не мала мабуть ніякої приватної душі, може навіть ніякого хисту, ніякого шпорту або пристрасти. Мешкала в одній із найменших комнаток нужденного готелю у східній части Капштадту, полуднево-африканьскої столиці. Їла і пила мало, з домашною челядию не заводила розмови, читала не богато і не сьвітила майже нїколи в своїй комнатї.

Так жила она через два роки від часу вступленя до банку пана Тульпана. Чим она була перед тим, звідки прийшла, ніхто не питав ся, а она не розповідала нікому. Могла бути донькою збанкротованого міліонера, але й могла вже висидїти в кримінал̈і. Коли зголосила ся на посаду у Мр. Тульпана, властителя більшої фірми банкової в Капштадтї, предложила поручаюче письмо знатного сьвященика, в котрім було посьвідчене, що она має велике потрібне до того моральне і фізичне посьвідчене. Сорок і двох инших убігателїв і убігательок мали майже всї такі самі сьвідоцтва, але міс Еллен жадала за свою роботу як найменшу заплату — то й дістала посаду.

Вступила яко звичайна писарка, але її пильність, її ужиточність, мовчаливість і точність допомогли їй небавком до почестного авансу, котрий розширив значно круг її обовязків і міру її одвічальности, але й незначну давінку нагороду за її дїяльність. Вже по роцї здобула собі безусловне довірє свого шефа а по двох роках обняла становище другої книговодницї. Їй повірювано часть орудки поза банком і она виконувала їх завсїгди дуже точно. Почала від того, що носила до головного банку по стопятьдесять фунтів, відтак авансувала на триста, на пятьсот, на тисяч, на три тисячів а наконець уміла навіть з десять тисячами фунтів штерлїнґів знайти добру дорогу.

Нинї треба було віднести пятнайцять тисячів фунтів. Перший книговодець, котрий звичайно відносив великі суми, був недужий і тим оправдав ся.

— Мушу вас попросити, щоби ви єго заступили — звернув ся містер Тульпан до міс Еллен.

Она встала, не писнувши анї слова, не кліпнувши очима, не показавши по собі анї великої охоти анї неохоти, звичайно своїм способом як той автомат.

Містер Тульпан дав їй гроші. Не уважав притім за потрібне хоч би лиш одним словом упімнути її, щоби була осторожна або сказати їй, як велике має довірє до неї. Міс Еллен то був годинник, котрий він потребував лиш накрутити а маятник зараз кивав ся.

Міс Еллен вийшла, але не пішла за поволи анї за борзо лиш як звичайно.

Але й не вернула як звичайно.

За годину могла вже була вернути, за півтора години мусїла би вже тут бути. Мр. Тульпан споглядав зі щораз більшим занепокоєнєм на годинник в конторі, порівнював иноді час на нім зі своїм кишеневим хронометром. Єго брови зсували ся до купи, зморщки над носом робили ся щораз грубші, зажив аж три рази табаки до пів години замість лиш раз як звичайно.

Вже година і три чверти —

Тун, взглядно які услівя жертвують єму. Однако не можна навіть припускати, аби ґр. Тун приймив становище Намістника в дусї урядничім, без окремих застережень, на які не згоджено би ся, коли би не розходило ся о ґр. Туна.

Треба пригадати, що в р. 1889 ґр. Тафе жертвував був тодїшному маршалкови краєвому кн. Юрієви Лобковицови становище намістника. Кн. Лобковиц заявив однако, що коли має згодити ся на предложене, то мусять єму бути признані ріжні привілеї і права, котрі сягали би поза звичайну власть намістника. Тодї условій кн. Лобковица не принято. Князь подякував супротив того за жертвуване єму становише, а правительство увійшло в порозуміне з ґр. Туном, котрий тоді обняв достоїньство намістника без ніяких застережень, але відтак силою фактів займив того рода становище в Чехах, що нїчо там не могло дїяти ся, на що він не дав би свого дозволу, хоч остаточно не всьо стало ся так, як ґр. Тун собі уявляв, що стане ся так, як хотів.

Коли говорить ся — кінчив ческий політик — що ґр. Тун обійме ческе намістництво яко задачу доведеня до ческо-нїмецкої угоди, то треба ствердити, що в крузї послів представляючих велику посїлість консервативну удержує ся пересьвідчене, що ґр. Тун для национального мира може здїлати також дуже богато яко посол. Для показаня, чим ґр. Тун може стати ся для свого краю, попираючи велике діло ческо-нїмецкої угоди, не потребує він зовсїм убрати ся аж в мундур намістника.

Як звістно, францускиий мінїстер справ заграничних Пішон виголосив в палатї послів бесіду, котрої відголос вийшов далеко поза границї краю. Викликала ту бесіду все ще ведуча ся в пресї дискусия над словами, висказаними в парляментї нїмецкім канцлером о з'їздї монархів в Потсдамі.

Ті слова ріжно пояснювано. Пішон не бавив ся в штучний їх розбір, лиш приймив за підставу то, що нїмецкий канцлер сказав о згаданій справі. Опираючи ся же на тих словах, заявив Пішон, що российско-нїмецке зближене треба уважати зовсїм пожаданим в інтересї мира. Мирною познакою треба уважати також ту обставину, що Пішон так а не инакше толкує слова управителя нїмецкої полїтики і що парлямент приймив єго виводи гучними оплесками. Значить бо то тілько, що Франция без застережень прилучає ся до полїтики мира. Союз з Росиєю зробив ся свого часу під впливом ідеї відплати Нїмеччинї, але той военний дух з часом пригас і полишив союзови лише значінє оборонне.

Першим, котрий мав досить відваги, аби голосно сказати, що Франция нїчого не хоче лише удержаня мира, єсть Пішон. На доказ же, що то стремлене є щире, висказує ще Пішон своє вдоволене з причини, що российсконїмецкі непорозуміня скінчили ся. Република не хоче завішувати меча Дамокля над Европою і не хоче бути причиною безнастанних побоювань; не бере она також Росиї за зле, коли з'обовязала ся ще прикладати руки до нїчого, що було би звернене против Нїмеччини. Песимістів остерігає Пішон перед байками о відокремленю Франциї. Крім Росиї має она ще союзника в Анґлії, удержує сердечні відносини з Австро-Угорщиною, добрі з Туреччиною і т. д. Як отже можна говорити о відокремленю?

На особливу увагу заслугують висказані при тій нагоді замітки Пішона о відношеню Франциї до Австро-Угорщини в часї анексийної заверухи. Франция не хотїла приложити тодї руки до походу против Австро-Угорщини, бо признає, що та монархія є державою покликаною до удержаня рівноваги і постійности відносин і що ту задачу в дїйстности виповняє. В очах Франциї нїчого то Австро-Угорщинї не може шкодити, що та держава звязана тїсним союзом з Нїмеччиною.

Бесіда Пішона єсть отже цїнним доказом любови мира, яка видко запустила вже у Франциї сильне коріне, так що не треба було з нею ховати ся. Також доказує та бесіда, що взагалї напружене в Европі значно злагіднїло.

Новинки.

Львів, дня 16-го сїчня 1911.

— **Стан здоровля Є. В. Цїсаря** єсть зовсїм добрий. Вчера виїхав Цїсар перший раз по недузї критим повозом з Шенбруна до бурґу у Відни.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував радника суду краєв. в Чернівцях дра Альфреда Ґандля президентом окр. суду в Сучаві; радн. суду окр. в Сучаві, дра Корн. Кіселицю, президента суду окр. в Сяноцї, дра Вікт. Маньковского і віцепрезидента суду окр. в Золочеві дра Ів. Здзярского радниками вис. суду краєв. у Львові: іменував радниками вис. суду краєв. радників К. Вінценца в Стрию для Золочева, Алекс. Козачка в Коломиї, Ал. Кмицикевича у Львові і дра Ів. Дрезїньского в Перемишли радниками вис. суду краєв. з полишенем на тих самих місцях службових.

— **До VI кл. ранґи** посунув Є. В. Цїсар директорів між иншими: Валерияна Ґека в ґімназиї в Теребовли і дра Станислава Клеменсевича в II ґімназиї в Новім Санчи.

— **Вибори до бучацкої Ради повітової** розписані для ґрупи громад сїльских (12 членів) на день 21 лютого, для ґрупи громад міских (6 членів) на 23 лютого, для ґрупи більшої посїлости на 24 лютого 1911.

— **Американьскі мантії.** Свого часу доносили про американьского мантїя „адвоката“ Іберала родом родом з Рогатина, котрий не лиш натягав в страшний спосіб галицких еміґрантів, але ще й обманював галицкі суди та продавав ґрунти селян, що виандрували на якийсь час до Америки Отже той Йосеф фон Іберал знайшов собі доброго „кумпана“, очевидно жида Ізидора Герца в Новім Йорку і працює тепер в єго „канцелярии“. Той Герц такий самий мантїй як і Іберал оголошує в польских американьских ґазетах, що продає дешево білети корабельні, переводить процеси і инші войскові справи своїх земляків та каже, що єсть „польским банкиром і нотарем“. Той Герц готов так само удавати й руского банкіра та нотаря і длятого остерігаємо перед ним. Він не єсть анї банкиром анї нотарем, а має лиш аґентию для продажі білетів корабельних з управненем до висиланя грошей еміґрантів під адресами, які они єму подадуть. Після американьского закона не вільно „публичним нотарям“ анї виказувати своєї гадки в справах правничих анї переводити розправи передсудом, а що Герц займає ся того рода справами, то єго уважають за покутного писаря. До ц. к. ґенерального консуляту в Новім Йорку наспіли жалоби против Герца, що він займає ся згаданими повисше справами і нечестно поступає та робить людем кривду. Длятого остерігає ся публику перед тими мантїями.

— **Важне для Перемищини.** Краєвий Союз господ. молочарский в Стрию має отсим честь повідомити П. Т. Перемиску Громаду, що з днем 15 сїчня с. р. отвирає в Перемишли при ул. Косюшка ч. 7 (Дім Тов. „Віра“ напротив ц. к. старости) торговлю десерового і кухонного масла. Є се девята з ряду торговля масла Краєв. Союза молочарского в Стрию і маємо повну надію, що П. Т. Перемиска Громада як і околиця підопре сю торговлю як слїд.

— **Крадежі.** До мешканя п. Віцепрезидента кр. Ради шкільної при ул. Крашевского ч. 17 добули ся в пятницю вечером два злодїї і забрали звідтам звиш 1000 К готівкою, богато дорогоцїнностий та кільканайцять штук ґардероби. Полїция повідомлена о крадежи розвела зараз енерґічне слїдство і прихопила одного з виновників тої крадежі, нотованого злодїя, від котрого відобрано вкрадені річи з виїмкою кількох дорогих шпильок, котрі забрав мабуть другий злодїй, а котрого поки що не удало ся ще вислїдити. — В каплици

Він встав із свого шкіряного крісла. — Пане Джонзон!

— Що, Мр. Тульпан?

— Підіть чим скорше до банку і подивіть ся, де подїла ся міс Доннет. Коли не віддала там гроший, то підіть до Буллерового бюра детективів; нехай менї зараз пришле сюди свого спільника Осберна.

Мр. Джонзон зробив, як єму казали і за три чверти години вернув з Осберном назад.

— Отже таки нема? — замуркотів Мр. Тульпан а єго лице аж позеленїло. — Не віддала?

— Навіть там і не була.

— Чуєте, пане Осберн?

— Той панич розповів вже все менї по дорозї.

— Ви чей знаєте панну Доннет?

— Приходила прецї нераз до нас в ваших справах.

— Добре — маєте сим повну власть.

Джон Осберн, аґент, детектив і заразом адвокат, котрому добре вело ся, взяв ся зараз до дїла. Записав собі всї подробицї, розвідав ся, де мешкала панна Доннет а також про єї минувшість і єї характер.

Вирафінована мантійка! — видав він остаточно вирок і покивав хитро головою. — Відограла знаменито свою ролю, пане Тульпан.

— Здає ся, що так — сказав на то Тульпан сердито. — А я старий дурачиско дав ся такій бабі затуманити!

— Она менї все видавала ся підозріною — відозвав ся Осберн, моргнувши хитро очима.

— Чомуж ви мене не остерегли?

— За остереженя не можу собі нїчого почислити.

— Добре — сказав на то Тульпан, котрому такий арґумент промовив до переконаня. — То постарайтеж ся о то, щоби менї грошi вернули ся.

— І гроші і дївчина?

Та й дївчина, але передовсїм гроші.

Відтак пішов Мр. Тульпан до дому на обід. Успокоїв ся знову, бо поробив все, що можна було поробити і знав, що віддав свою справу в найлїпші руки.

— — — — — — — — — — —

Та й дїйстно, не міг в лїпші віддати. Джон Осберн пустив ся з трома із своїх людий слїдами за пропавшою. О першій годинї по полудни одержав він то поручене, о шестій годинї по полудни привів вже один з єго детективів міс Доннет до него.

— Ах, то ви, міс! — привитав Осберн арештовану з чемною ввічливостию. — Так вже скоро? То дуже красно з вашої сторони, що ви заощадили менї часу, трудів і видатків. Будьте ласкаві, сїдайте собі; ви певно від тої довгої біганини утомили ся. — Він сам присунув паннї крісло і показав рукою запрошуючи, щоби собі сїла. Міс Еллен таки анї хвильки не надумувала ся, лиш скористала з запрошеня.

— Де ви, Суттер, стрітили ся з панною? — розвідував ся відтак Осберн дальше.

— На двірци.

— Ви знали міс Доннет з лиця?

— Так.

— Чи віддала вам гроші?

— Нї. Она не має їх при собі.

— Деж ви сховали гроші, міс? — звернув ся Осберн чемненько до арештованої.

— Я їх зовсїм не маю, мій пане. Я не обікрала пана Тульпана, лиш мене саму обікрали — сказала на то міс Еллен трохи дрожачим голосом, але все-таки спокійнїйше, як того в виду так тяжкого обжалованя можна було сподївати ся.

(Дальше буде).

Боімів витягвув оногди якийсь злодій п. Марцінкевичевій полярес з кишені, в котрім було 56 К.

— **Пожежа церкви.** Дня 11 січня згоріла до тла церков в Довгім коло Калуша. Займило ся в середині ще около 9 год. рано а то в наслідок необережности паламаря, але огонь добачено аж около 3 год. по полудни, коли акция ратункова була вже неможлива. Шкода виносить около 30.000 корон.

— **Репертуар руского народного театру в Стрию.** Саля „Народного Дому". Початок о год. 7 вечером. Білєти продає раньше „Народна Торговля" а від години 6 вечером каса театру.

Ві второк дня 17 січня с. р. новинка на рускій сцені: „Сатана" драма в 4 діях а 5 відслонах Я. Ґордіна.

В четвер дня 19 с. м. другий раз новинка: „Травіята", опера в 4 відслонах Вердія.

— **Дрібні вісти.** З днем 16 с. м. отворено при уряді почтовім в Старім селі бобрецкого пов. стацию телеграфічну з обмеженою дневною службою. — Фізакат львівский ствердив кір у Винниках, шкарлятину в Горбачах і поодинокі случаї в Вайнберґен; тиф черевний в Жиравці і Новосілці, а коклюш в Милошовичах. — Продаж арґентиньского мяса у Львові розпічне ся аж в середу дня 18 с. м а не ві второк. — В Києві зачне виходити сего місяця часопись „Природа України". В першім випустку буде поміщена в українській мові статя В. Коваля: „Популяризация сельско-господарских відомостий на Україні". — В місті Верное дало ся вчера знов почути сильне землетрясене серед підземного гуку. Богато домів ушкоджених підчас першого землетрясеня, завалило ся тепер. Серед жителів настав переполох. Мороз доходить тут до 15 степенів.

† **Померла** Олена Березиньска, дня 2 с. м в Черчи коло Рогатина в 45 ім році житя.

— **Річні загальні збори Краєв. Тов-а господарского „Сільский Господар"** рівночасно зі з'їздом господарским відбудуть ся в днях 1 і 2 лютого 1911 зі слідуючою проґрамою: В дни 1 лютого 1911 о год. 9 рано в сали „Сокола" в „Дністрі" загальні збори: а) отворене зборів головою товариства, б) справоздане з діяльности товариства, справоздане касове і дискусия, в) наша проґрама діяльности і дезідерати філій — реферат посла о. Стефана Онишкевича. — Тогож дня о год. 3 по полудни в сали „Сокола": г) Про внутрішну орґанізацию наших філій і кружків — реферат п. Андрія Жука, д) Про орґанізацию збуту худоби — реф. о. Северина Борачка, є) Про орґанізацию збуту збіжа, р. о. О. Тресньовского. ж) Поділ участників зборів на секциї: рільничу, годівельну, садівничо-городничу і пасічничу. — В дни 2 н. ст. 1911 о год. 9 рано: I. Засідане секциї рільничої в сали товариства „Сокіл" в „Дністрі". 1) Про меліорацию нащ — реф. п. інж. Андрія Корнеллї. 2) Про досьвідні поля реф. проф. Олександра Гарасевича. 3) Про управу ростин нашних — реф. п. Гриця Думки — II. О тій самій годині в сали „Рускої Бесіди", Ринок ч. 10, Засідане секциї годівляної: 1) Про асекурацию худоби — реф. дра Говиковича. 2) Про будову взірцевих стаєн і гноївень — реф. архітекта п. Евгена Нагірного. 3) Проґрама нашої діяльности годівляної — реф. проф. М. Коцюба. — III. О тій самій годині в льокали товариства, ул. Сикстуска ч. 45, Засідане секциї огороднично-садівничо-пчільничої. 1) Про огородництво — реф. о. проф. Иосифа Раковского. 2) Про акцию пчільничу — реф. проф. Льва Ґаваньского. — О 3 год. в сали „Сокола" відбуде ся дальший тяг загальних зборів. — з) Реферат проф. дра Коцюби — Про заводове рільниче образоване, и) вибори нового виділу і комісиї контрольної, і) внесеня виділу і членів, к) замкнене зборів. Перед зборами дня 1 н. ст. лютого відравлене буде о год. 8 рано в Церкві Успеньскій поминальне Богослужене за померших членів товариства.

— **Крадіж пів міліона корон.** До громадскої каси щадничої в Надькереш на Угорщині вломав ся онодішної ночи злодій і вкрав з депозиту церковного фонду пів міліона корон в готівці і в вартістних паперах. Поліция того самого дня винайшла злодія, яким був слухач прав Франц Сірош, син місцевого різника. Сірош закрав ся вечером до будинку каси і дав ся в середині замкнути, потім отворив касу витрихами і забрав, що єму попало під руки. Громадский сторож почув в хаті Каси якийсь підозріний шелест і покликавши до помочи поліциянтів, отворив двері. В тій хвили Сірош вискочив на двір і утік мимо погоні поліциянтів. Коли попадено на єго слід, він не міг виказати ся, що робив в ночи в часї своєї неприсутности дома. При ревізиї найдено у него 60.000 К готівки, а вартістні папери вкинув був до кеша в Касї.

— **Москвофільска гниль.** Процес о. Давидяка против Шуста і товаришів добігає до кінця. Як би він і не закінчив ся, а таки цікаво знати бодай зізнаня найважнійших сьвідків, котрі розкрили всю гниль москвофільского табору і представили сих людців в правдивім сьвітлї. Годить ся длятого занотувати тут бодай найважнійші зізнаня сьвідків, щоби колись з тих, що нині представляють найпоганійшу гниль, не роблено колись по їх смерти, як то стало ся з їм подібними, героїв і мучеників; щоби безхарактерних не представлювано колись яко людий незвичайно чистого характеру, не роблено з тих, що гонять лиш за марним грошем, людий високих ідей.

Отже одним із найважнійших сьвідків в сім процесі був, як то ми вже доносили, радник Лісковацкий. Він зізнавав під присягою і розповідав: У вересни або жовтни 1906 р. сидів він в каварни, коли до него приступив о. Мардарович з Коломиї і зачав єму розповідати, як то др. Дудикевич опанував всї коломийскі товариства москвофільскі, не допускає нікого до них і „загарапчив" цілу готівку в „Самопощи". Дальше оповідав о. Мардарович сьвідкови, що др. Дудикевич від трох літ не скликує загальних зборів „Самопомощи", бо рахунки не суть в порядку; тим, що зголошують ся о позичку, не дає відповіди, виплату виповіджених ощадностий зволїкає, одним словом „Самопомощи" грозить упадок.

Сьвідок повторив ту розмову свому шваґрови о. Копистяньскому, котрий вже знав о тих історнях. Отже постановили піти до одного з близьких приятелів др. Дудикевича, щоби той звернув єго увагу на прикре положене „Самопомощи" а відтак постановлено ратувати др. Дудикевича, скоро забрані ним гроші не переходять 20.000 кор. Др. Дудикевич признав ся перед др. Львом Алексевичем, що „заняв" гроші в „Самопомощи" і остаточно показала ся потреба 24.000 корон.

Цілою тою акциєю займав ся найбільше рад. Лісковацкий, тому й розповідав о ній широко. Позаяк для Самопомощи треба було конче 14.000 корон, то почали насамперед старати ся о ту готівку а на прочих 10.000 кор. мали зложити векслї. Др. Дудикевичеви предложено, щоби він дав свої поліци асекурацийні на забезпечене тих, що хотять затягнути позичку і др. Дудикевич на то згодив ся.

Телеґрами.

Відень 16 січня. Вчера по полудни приняв Цісар був. нунция Ґраніто ді Бельмонте на торжественній авдиєнциї. Нунций вручив Монарсї відкликуюче письмо і подякував за велику ленту ордера Стефана.

Прага 16 січня. Маршалок Лобкович від'їхав до Відня.

Лісбона 16 січня. З причини шкід, яких наробили страйкуючі робітники ґазові, настав в містї вибух ґазу і викликав великий переполох. В наслідок вибуху згинуло трох робітників каналових.

Шельбі 16 січня. Товпа витягнула з вязниці і злінчувала трох муринів, обжалованих о убийство, рабунок і знасилуване женщин білої раси.

Альмерія 16 січня. Король Альфонс в супроводі президента міністрів і міністра війни та маринарки прибув тут нині рано з Мелїлї.

Мадрид 16 січня. Богато поїздів зелїзничих застрягло в снїгу; один поїзд товаровий таки зовсім засипало.

Лісбона 16 січня. Страйк портуґальскої служби зелїзничої закінчив ся. Рада управляюча товариства зелїзничого признала функціонарям, котрі побирали менше як 60 мільрейсів, по 100 мільрейсів на день а всім функціонарям 20 днів урльопу без відтяганя поборів. У варстатах визначено 9-годинний день роботи. Крім того товариство обовязало ся подумати над орґанізациєю пенсийної каси, признати всім функціонарям річні карти вільної їзди а дні страйку признати днями платного урльопу.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45** **3·15**, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**. 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·20 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Крехowецкий.**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).